FLORIN IARU

Cîntece de trecut strada

LiterNet 2009

80

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro
Cu sprijinul Anetei Pleşa.

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Dora Ionescu şi Răzvan Penescu

Acest volum a apărut pentru prima dată la Editura Albatros în anul 1981 şi a primit premiul Uniunii Scriitorilor pentru debut.

ISBN-10: 973-122-019-4
ISBN-13: 978-973-122-019-2

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@liternet.ro

Florin IARU

Cîntece de trecut strada

Cîntec de trecut strada

ORICE PĂLĂRIE
SE TRANSFORMĂ
ÎN CELE MAI
MODERNE FORME
trage obloanele.
SOBE CALORIFERE
RADIATOARE la
EXPERT GORE
trage obloanele.
ÎNCĂRCĂM BRICHETE
CU GAZE STILOURI
OCHELARI PENIȚE
închide zăvoarele.
CIRCULAȚI PE PARTEA OPUSĂ
PERICOL DE ACCIDENTE
coboară cu macaraua.
FOTO SUPERB
NUNȚI BOTE-
ZURI ÎNMORM

fumează o uşoară ţigară lîngă marşarier.
Îşi fac cu toţii semne amicale
de pe trotuarele cordiale
purtaţi de valul de semafoare
ca nişte medalii verzi.
Ora închiderii e ceasul deschiderii şi
CROITORIE BĂRBAŢI
MODELE ELEGANTE
sărută mîna la
FEMEI BALONZAIDE
Cînd
iată
pe uliţa noastră
trece o gaşcă cerească
spre ciuda lui
CIRCULAŢI...
spre groaza lui
FOTO SUPERB
brusc retuşat şi imberb.
Nepăsători la culoare
la semnele amicale „liber“ sau „ocupat“
şi la restul lumii de fiare

HAINI VECHI
SPOI TINGIRI
COADA LA TOPOR
STICLI GOALI STICLI MURDARE CUMPAAAR
calcă pe mijlocul drumului
gata să zboare.

— Cine le-a dat drumul la aer?
— Aveți permisiunea? De unde?
— Să scoateți, mă, tot ce-ați luat
prin epoca noastră contemporană!
Dar numai plumb topit curge în capul gol al lui
ORICE PĂLĂRIE
şi numai salbe de aur bat pe umărul moale al lui
SOBE CALORIFERE
— Unde?! Unde?! țipă orbeşte
RAME OGLINZI
— La polițiune! răspunde
FEMEI BALONZAIDE
Dar orchestra de cioaie şi halimale
cu tot cu bebee se duce şi cu farfuze
şi drastică pacea reintră în acțiune.

ORICE PĂLĂRIE
trece strada.
SOBE CALORIFERE
traversează şi el.
CIRCULAŢI PE PARTEA OPUSĂ
îi salută cu ţoiul sonor.
Lîngă stîlp, la semafor.
ÎNCĂRCĂM BRICHETE
CU GAZE STILOURI
îşi caută nevasta la coafor.
Seara se lasă
în orice inimă în fiece casă.
Lumea apasă pe clanţele pieptului
şi visează. Iar
FOTO SUPERB
simte aievea pe faţă
o nicovală de gheaţă.

Ce noapte frumoasă!

Rar mai ţipă în ea
nedomirit

RAME OGLINZI
— Unde femeie? Vorbeşte clar, nu văd, unde?
Iar
FEMEI BALONZAIDE
-i răspunde:
— La polițiune, nene Dumitrache,
(cu sentiment) la polițiune...

Marile etaje

Iubita mea aleargă prin oraşul de muşama
de la cimitirul de fontă la morga de catifea

Ea strînge în brațe buchetele nichelate
ale instrumentelor disecției eşuate

În calea ei cad de la marile etaje
ale necomunicării
melancolici albaştri
îmbătrînind de urechi
în aşteptarea asfaltului

Cîinelui meu îi putrezesc prin intestine
regrete canine flori de oțel şi suspine

El îşi adulmecă stăpînul absent
cu botul cu sufletul lui de convalescent

În calea lui ies peste o mie
de suflete de hîrtie
trase pe asfaltul proaspăt turnat
de cîte un mic animal flagelat

Iubita mea cîinele meu află încet despre mine
că mă compuneam din atomi ca oricine
că sub schelăria de case
rîd încă amănuntele nebuloase
iubita mea cîinele meu află încet despre mine
ceea ce se vedea în cordul meu de mohor
care încă din anii cei buni
ajunsese o casă de nebuni
locuită de un măturător.

Aer cu diamante

Ea era atît de frumoasă
încît vechiul pensionar
se porni să roadă tapițeria
scaunului pe care ea a stat.
În iarna curată, fără zăpadă
maşina uscată încercă s-o ardă.
Dar ea de mult coborîse cînd s-a auzit
înghițitura.
Şoferii mestecați
au plîns pe volanul păpat
căci ea nu putea fi ajunsă.
În schimb era atît de frumoasă
încît şi cîinii haleau
asfaltul de sub tălpile ei.

Atunci portarul îşi înghiți decorațiile
cînd ea intră în casa fără nume
iar mecanicul sparse în dinți
cheia franceză şi cablul

ascensorului ce-o purtă
la ultimul etaj.
Paraliticul cu bene-merenti
începu să clefăie clanța inutilă
şi broasca goală
prin care nu putea curge
un cărucior de lux.

Ei cu toții mîncară
piciorul mansardei
ei cu toții mîncară țiglă
cînd ea urcă fîlfîind pe acoperiş
cînd ea nu putea fi ajunsă.
Meteorologul de pe muntele Golgota
roase timpul probabil
iar ultimul Om în Cosmos
îşi devoră capsula
cînd ea depăşi sistemul terestru
— Ce-ai să faci de-acuma în cer? –
au întrebat-o
cu gurile şiroind de regrete.

Dar ea era atît de frumoasă
încît a fost la fel de frumoasă
şi-n continuare.

Iar ei nu găsiră în toată
lumea largă
destule măsele
destule gîtlejuri
în care să spargă
să macine, să îndese
distanța care creştea mereu
şi restul cuvintelor pînă la moarte.

Marcaje noi fundații ceasuri

Capăt de linie – pentru mine.
Serie de puncte pe care am călcat
ca pe botul umed al unor mine.
        Şi tu care rămîi
        înainte în urma mea
        după ce uşile timpului
        s-au închis şi s-au uscat.
Nici-un fel de iarbă nu creşte deasupra –
nici-o sîrmă de stea!
           Capăt de linie
        Serie de marcaje
Numai memoria liberă
        care
aruncă în seara fiecărui canal
literele tale sublime
                    (sublimele tale trucaje)

Şi iese din adînc un fel de lătrău
în brațe cu întîia literă a numelui tău:
— La balamuc, nebunule, la balamuc cu
gunoiul tău de concepție!
Brusc mă trezesc la poarta spitalului
şi gîfîi năuc: – Aici? Aici?
Sînt dat politicos afară
        Sînt nişte uşi care n-au existat.
                (Capăt de linie. Oraş renovat)

Strigă pus în fundații ceasornicarul cu cuc:
— Nimic n-o să moară!
                      Timpul e veşnic!
Dă-mi ceasul să ți-l repar!
Sînt specialist în decese de secundar!
        Vino la mine cu ora
vino la mine cu ora să respirăm împreună
beton şi mortar!
        Însă pe mîna mea stîngă
                                din ceas
                                   dedus
                crescuse un ierbar.

cuprins

Zi ploioasă pe strada Păcii

— Bombardier! Îți ordon: ARUNCĂ MUNIȚIA!
(şi „noapte bună, copii!“)
Prin oraşe vor chiui numai pieile roşii.
Pe neuronul pătrat cîteva curbe căzătoare.
        Creierul meu s-a săturat să detoneze
        mereu
        în tunelul de încercare al nervului.
        Creierul meu s-a săturat
        să asfalteze
        să spargă
        şi iar să umple cu asfalt
        Strada Păcii.
(Vreau să cad liniştit
într-o zi ploioasă
pe strada păcii)

Iată vine la mine Enola Gay
şi mă îmbrățişează.
— Mamă – se zice că-i zic – unde m-ai lăsat singur, mamă?

Vine la mine Oppenheimer
cu un cancer în loc de cap.
– Te doare, tată? E mare?
El tuşeşte în batiste
ca în manuscrise triste
şi merge cu capul înainte
prin ploaia ce-i dizolvă corpul inutil
pe Strada Păcii.

Vine la mine o brichetă cu om
şi-mi aprinde toate ţigările ude:
— Dom'le – chimicalele astea…
— Dom'le – universul e curb…
— Dom'le – înţelegeţi necesitatea?
Creierul meu s-a săturat să înţeleagă.
Ca o basculantă excitată
nervul mai cheamă sub steag baniţa gîndului bleagă.
Îţi priveşti cu uimire degetul care sare din articulaţie
sufletul care sare din articulaţie
umbrela articulată care creşte la ploaie
din capul tău.

Zi umedăumedă pe Strada Păcii
Plouă ca o maşină de cusut
Mîinile mele se fac ciur
        creierul meu se face dîrmon
            inima mea permeabilă ca o sită
                asfaltul meu e tot o strecurătoare
                sub umbrela cea mare.
Draga de tine – iubita se uită
prin mine
ca printr-o uşă cu o sută de broaşte.

        Numai gîndul stricat
        mai are ceva de uitat:
        „De ce
        nu-mi mai faci nici-un semn de la geam?
        Sau ai pictat un perete întreg pe ferestre?
        Iar îți înşeli bărbatul cu niscai senzații celeste?“
        Bombardier – îți ordon!
care cine ce este
        aruncă dracului
soțiicredincioaseneveste

– AH! – care ah?
îți ordon!
ce frică
bombabomba
de astăzi
de mama enola
de strada păcii
şi să
frică de astăzi ne este.

Batista neagră

Ne-am închis într-o cameră
şi am
        schimbat capetele între noi
şi ne-am
                legat la ochi
                cu o batistă neagră.

        Hai hai
în vatra de sînge a străzii
în cartierul cu rufe
pe acoperişuri
prin cimitire după flori
în inima doamnei
în gaura cheii
                în mă-sa de amintire
în spîrcul silabelor
în tren
        pe tren
        sub tren

la ora monstruoasă
cînd timpul făcea fum în tigaie
cînd un orb rătăcea sub pămînt
cînd capetele îşi smulg cu dinții
batista neagră.

— Am visat – spune capul blond – că mă
urcasem în tren şi părăsisem oraşul
N-aveam bilet, n-aveam inimă, nu aveam
haine sau bani
cînd mă-nşfăcară moartea cu naşul.

Scrisori din țările calde

Vizitatori
Foarte mulți vizitatori
Muzeul Omului cu miliarde şi supra miliarde
„Acesta este un eşafod“
explică fratele Muzeului Militar
şi loveşte cu un ciocănel medicinal
genunchiul de tablă al eşafodului…

Foarte multe femei care m-au iubit
au sărutat reflexele tinere ale ruginei
Foaarte mulți peşti au intrat în acvarii
şi
foaaarte mulți mîncători de nisip
au mîncat nisip în timpul execuției…
— Pe cine iubeşti? – întreabă ea deschizînd ochii
— Fiecare iubeşte pielea sub care curge –
i-am explicat răbdător pe cînd împătuream
patul
fereastra

cutia poştală
şi pielea mea e frumoasă
chiar dacă tu îţi arăţi gura ta împotrivă…

Sună cineva la uşa împăienjenită
— Cine să fie? întreabă ea
— Sînt eu, electronistul! Bună ziua!
Am venit pentru televizor!
— Dar noi n-avem nici-un televizor!
— Ba aveţi
cum să n-aveţi
fiecare are unul – chiar dacă
se culcă cu femeia pe care o iubeşte
Acest televizor este ultimul din generaţia lui
        Acest electronist este singur la părinţi
— Din doi oameni
unul este singur –
explică musafirul –
celălalt e cu el
        Tu iubito joci singură şah
        în cele patru pătrate ale inimii mele…

Muzeul Omului – cu un ciocan în brațe –
explică în acest moment:
„Foarte multe frînghii au regretat descoperirea fierului
şi
foarte mulți doctori Guillotin au semnat
împotriva bombei atomice“

— E septembrie. O să mişte – spune ea deodată
deschizînd ochii asupra realității imediate

Realitatea imediată transmite mai departe:
„Salvează-te! Salvează-te!
Uite septembrie!“
Septembrie scrie din țările calde:
SALVAȚI SUFLETELE NOASTRE!

Sună cineva la uşa împăienjenită
— Cine să fie? – spui tu greoaie şi disperată
— Eu sînt – va răspunde un blînd rinocer
— Am venit să-ți spun iubito
că fierul iubeşte rugina cu care s-a culcat
că funia are memorie de cravată

că fratele Muzeului Militar
se opreşte chiar acum
în fața subiectului
şi spune
„Acesta este autorul celor scrise mai sus
Aceasta este femeia pe care o iubeşte nespus
Acesta este un ciocănel special
care va putea să constate.“

O pisică într-un magazin de pălării

— Unde mergi? m-a întrebat. Acolo?
— Acolo!
— Liber – mi-a spus şi a rîs – dar
nu merită graba.
Cine urcă urcă degeaba.

Şi am cerut cu vocea scîrțîită
somn legănat de cîțiva bani
Şi taxatoarea s-a tăiat în două
cu o oboseală de cîțiva ani
Şi elastică, partea stîngă a adormit
fără exclamație
pe masa sticlei de operație
Iar partea dreaptă şi-a păstrat demnitatea
Şi ochiul drept a boțit lumina-calina
şi jumătatea dreaptă a gurii
a bîlbîit îndelung
enunțul scris cu cîțiva bani mai jos:

„pooooftiiim… poooooftim…
cearcă-ți încearcă-ți puterile
cît te-om duce, reduce
în tramvaiul nostru frumos“.
Şi noaptea era un val calm
şi tramvaiul era un val calm.

Ah, ce departe ne-a dus un vis
cu electricitate
sau un gînd enervant
tăios ca un debutant
într-o operație capitală.
Ah, ce departe ne-a dus senzația aceea capitală
cu vagoanele înflorate, toate
numai răsaduri
begonii, agave
larmă chiot luminație
cu zdravțe cu hip-hip cu ave
cu toate simțurile zdrențuite
bolnave de noaptea aceea capitală.

— Unde mergeți – a întrebat – încolo?
— Încolo, drăguțo – am strigat.
— Liber – a rîs – dar v-am zis –
nu merită graba!

Şi ferestrele făceau ape şi scaunele se înmulțeau
prin sciziparitate şi o pisică într-un magazin
de pălării ne-a zis:
— *Mergeți cu bine, feții mei!*
şi tramvaiul se lungea ca un acordeon
şi luminà tot cerul morțile şi gunoierul
şi ghețarii aruncau cu forme mici de gheață artificială
să ne fie pomina bună
iar ea dormea înainte pe masa de sticlă
cu banii în mînă…

— Femeie – a strigat vatmanul, tîmp,
strîns cu uşa în relația spațiu-timp
ce faci
        unde pleci
         unde-ați plecat
stați

    stați cum vă zic
            nu mă dați jos.
— Hei – fato!
        Deschide –
a strigat alergînd
— Femeie! Deschide ochii!

Dar tramvaiul îşi ducea înecații în larg
ca un val calm
iar el mai alerga după tramvai
întîrziat   adormit   mort

— Unde fugi? I-a întrebat Strada Mare.
— După ei fug, Stradă Mare!
— Liber a rîs ea dar nu merită graba
cine fuge se duce degeaba.

Leul cu picioare de argint

A aruncat cu paharul de perete.
A strigat ospătarului:
— Eu cu Gicu şi Ion
am băut un milion!
Acum „Gicu şi Ion“ vine la mine
sprijinit în baston
şi cu parkinson levantin:
— E tata?
— E tăticu?

El aruncase un pahar cu vin roşu
pe tapetul localului.
Au spălat zidul
Au frecat zidul.
Au găurit zidul.
Au dărîmat zidul.
Au construit alt local.

„Eu cu Gicu şi Ion“
stă roşu pe perete
pe martorul primului chef
de după al doilea război.
Acum vine la mine
o pată cafenie
şi mă împunge cu bastoane
şi pîlnii de auzit:
— E tata?
— E tăticu?

Urlu enervat
din patul meu de campanie:
— Încetați continuați încetați continuați!

Asta s-a întîmplat
cînd leul era mai tînăr
şi se rostogolea prin regat
cu picioare de argint.

O universitate nemăturată

Într-un sfîrşit atroce de vis
apărea cea mai uitată fată
cu fața de somn cam umflată
cu un început de fular pe piept.
— Ai dormit – a strigat – spune drept
prin sălile lungi coridoarele
unde te-am lăsat.
Ai dormit doi ani de vacanță
ai dormit de la pămînt la lună
ai plîns la Safta măturătoarea în brață
unde te-am lăsat.
– M-ai pierdut – nici nu i-a răspuns gura mea
— Ai dormit îmbrăcat
ai dormit, nefericitule, în luna mai
sub castor sub pollux care ți-au lăsat
patru mîini patru picioare
şi o singură inimă
care încă mă doare
Ai dormit spune drept

trei sferturi goale de secol
precum cinci săptămîni în balon
trei încercări de a urca un balcon prea înalt
după milioanele begumei
ca o femeie de care te temi prima oară.
        – Sînt deştept, Mițule – a scîrțîit gura mea
… ea caldă era şi întunecoasă era ca o subsuoară
… în sfîrşitul visului era deodată tăcut
        ca o universitate nemăturată
... uitată… da… ea era… da… foarte, foarte
cu fața de somn pătrată pătată
cu un început de dezastru
pe pielea ei de alabastru.

Ordinul jartierei

Eram ultimul reprezentant
al camerelor locuite
(şi cel mai întîrziat)
În urmă, paharul gol mă va descrie
cum nu se poate mai bine...
Femeia care a rîs gîdilată...
Pendula care a fost consultată...
I.M.S.-ul înecat în zăpadă şi pe care am scris
un cuvînt mic...
Cîinele care n-a vrut să-nţeleagă
cum se poate trăi în case pe timp de iarnă...

Brusc am început să vorbesc cîinelui
să-i spun îngrozitoarea născocire
a camerelor locuite
cu ferestre nisipoase
cu bibliotecă încinsă la roşu.

Brusc a început cîinele să mă înțeleagă
şi coada lui grea a dirijat o clipă timpul.
Brusc ne-am declarat de acord
cu zăpada care înnebunise
în cădere liberă.

— Dă-mi un foc – a adăugat tîrfa – şi
hai în parc să facem ceva pe zăpadă!
Apoi şi-a suflecat tot piciorul
pînă la jartiera bătrînă
pe care mai putrezea în patru litere
obositul Hony.
— Dă-mi un foc a spus şi hai în parc.
Lumea nu merită decît un sfîrşit
în negru pe alb.

Ea îşi făcea meseria.
Eu nu i-am spus nu.
Eu am dus coasa ei, umbreluță tăioasă pe umăr
fără să mă tai
Cîinele ne-a urmat scoțînd strigăte de uimire.
(Poate că ei îi plăcea să facă asta.

Poate că de aceea suna ceva ruginit
pre brațul coapsei dumisale)
Poate aşa umbrele lumii rămăseseră rare.
Dar spune şi tu, iubito,
cine-ar fi gîndit ceva rău,
nu zău,
cine-ar fi gîndit ceva rău
pe o asemenea ninsoare?

Ceață

A alergat cel mai repede, cel mai viu,
cu piciorul stîng lipsă, cu dreptul scutit,
ea, cu cel mai frumos suflet julit
pe treptele galbene de din mai tîrziu.

Ea a început şi-a sfîrşit
întocmai ca minunea de la Maglavit:
a văzut, a-nțeles
şi-a uitat ce-a citit.

Fuma pipă, zic.
Purta jobenul liliachiu
sub care ochiul pictat s-a mințit.
S-a culcat cu mine. A greşit.
A căzut cu sufletul nisipos în pustiu,
s-a dat de trei ori peste cap
şi-a trecut prin mine
ca un rachiu.

— Ce cuțit ascuțit –
mi-a zis inima – ştiu –
cum să nu – singură –
cum e ea,
cum e voi lîngă tu
cum genunchiul tăcut s-a ciobit.

Numai căi neumblate
în Universul sfîrşit.
Şosea vorbăreață.
Arteră crăpată
Ocean de şine
de cale ferată
reflectată
în geam voios de la bardezi:
— Uite-o, bă, cum visează la tine
prin cîinele prăfuit al după-amiezii!

Moartea primilor cubişti

Cînd bat din mine cu pumnii în coaste
un fel de sergent un fel de oaste
în sufletul tău se sinucid cu mangal
un şarpe boa şi-un papagal

Dacă liceul memoriei închide diseară
dacă elevii absenți umblă cu poza ta subsuoară
dacă eu înțeleg că voi fi cînd eu sînt
tu inspiri iarbă şi expiri pămînt
iar „tu, cea frumoasă“ s-aşază să moară

Vin rudele: pisici macarale maeştri
scrisori expertize ştampile tereştri
intrîndu-mi în suflet cu rigla şi cheia
Vin cîinii somîndu-mă: „Să spui – ce-i aceea
cînd Dumnezeu cînd creie femeia“
lătrîndu-mă cu lătratul lor de pedeştri

Ce să le spun
cu vorbele mele carne de tun –
şi ce să le dau
dacă am surzit la „ham“ şi la „miau“?
Dar am să le arunc sufletul care
seamănă cu un început de ninsoare
pe coasta Dalmației
pe ospiciul imaginației
unde zeii nudişti
înțeleg negarea negației
unde s-a aflat că exişti
la moartea primilor cubişti
unde te-ai vîndut pe un ban
în pofida inflației
unde în preajma noului an
dacă nu mai exişti
dacă nu mai rezişti
cozile cîinilor trişti
vor țîşni vesele din ghiozdan.

Jurnal

Examinează-te acum.
A trecut timpul
ca o mărgică roşie pe podele de argint.
Examinează-te cu atenție
trăgînd cu
degetele pleoapa tînără ventuză albastră.
Un glob sare bezmetic în lumină.
Se învîrte
Caută
Acum se linişteşte
Trei degete saltă schelăria obrazului…
ACUM!
TRAGE! TRAGE!!
(apoi se linişteşte)
Mişcări patrupede cu nasul cu gura
cu limba (prin fum surîde amară dantura)
Apoi muşchii se ordonează
Pui lumina în cui. Peste un ceas e
dimineața spoielii…

– Trageee… (mai jalnic) traageee…
Dar mîinile astea nu mai omoară pe nimeni
Prin sticlă
toate te strigă: gropi explozii linii de apărare
de parcă ți-ar fi mers cineva pe obraz
încălțat în sandale de sîrmă
Lumina violează toate umbrele
Examinează-te examinează-te
În curînd
cupola capului se va deschide…
Peste un ceas e dimineața spoielii
şi lucrurile se spală pe mîini.

În micuțul pavilion

Îi strig de jos
                    din stradă:
— Ieşi la fereastră!
Din gară, peste cîmpul mototolit
fluieră locomotive liberate...
— Ieşi la fereastră!
Gura mea catifelată de dor
zbiară de jos
          din stradă:
— Ieşi la fereastră!
Secundele trec ca lanțul de la bicicletă

În timpul ăsta, ea, jumătate beată
jumătate dezbrăcată
mă îmbrățişează
          in absentia in dementia
şi singură singurică se fardează
pentru noaptea care urmează.

Apoi se întinde
începută şi nerespirată
în micuţul pavilion.

Eu îmi aştern caldarîm fierbinte şi
mă culc jos
          în stradă.
Un fir plăpînd de stîlp electric
pipăie ecoul din urechea mea
şi bate sfios la uşa
micuţului pavilion.

Pensionarul armatei de cavalerie uşoară
aruncă jurnalul pe podea.
Bătrîna doamnă a pensionarului cavaler
smulge ultima pană
din coada ultimei gîşte-mpăiate
(ah, tinereţea lui tumultuoasă!)
şi o aruncă în oală.
Ea priveşte cu ochi bulbucaţi de emoţie
eroismul celui care doboară
cu o singură lovitură de sabie

micuțul pavilion.
— Ce-i aia micuț? Ce-i aia pavilion?
Spune tu, femeie, de unde toate astea fără muncă?

Printre ei aleargă împiedicată
o vrăjitoare de ciocolată.
Pe ringul de dans, unde i se arată mişcarea
fustele ei cad, muzică secerată
odată cu
        globul de cristal
        cu ceştile de cafea
        şi cu palma celui în care tocmai ghicea.
— E sfîrşitul! strigă ea – feriți – e sfîrşitul
UHU!
        UHU!
                UHUHUrlînd în pantă
locomotiva înaripată
intră pe patru găuri deodată
— sfîrtecînd cu pintenul tamponului
      cămaşa proaspăt călcată
        – purtînd cu luciri carnivore în ochi
                cămaşa proaspăt călcată

– cînd un semafor ține loc de cravată –

... şi te trezeşti
(sau ți se spune că te trezeşti)
vinovat pentru deraierea
expresului de noapte
tu, funcționar cu schimbător
la subterane, la felinare, la palate.

Capete de oțel
rotunde ca semnul liber
stau cu danturile bine înfipte
în ceafa ta nevorbitoare:
— Ce-ai visat?
— Ce-ai deraiat?!
În întunericul capului
cineva nevăzut
ronțăie ceva cenuşiu.
— Vai, vai – țipă o gură
risipită pe stradă –
cine să se mai iubească cu tine
în micuțul pavilion?

Dar cine e vinovat
că nu mă culc cu secunda-Cunigunda
că nu ard de viu în stomacul locomotivei
că nu dau rod ca un pom?
Mi se spune: Dormi?
        Eu – dorm!
Şi am strigat de jos din stradă
cît
        au putut plămînii mei da
        cît
                a încăput strigăt de disperare
                în gura mea:
                – Ieşi, fă, la fereastră!
Şi ieşi
numai fereastra
căzîndu-mi vaporoasă la picioare
ca o scrisoare de la marea Moartă.
— Cine
eşti tu –
am disperat-o
cu voce melodioasă
dansînd atîrnat de o frînghie-n casă –

şi unde
eşti tu – vizuină luminată?

Dar lungă e calea de sus
                        pînă jos
şi vina o poartă mintea mea desfrînată
pentru că eu mai iubesc odată
şi încă o dată
verdealbastrunegru
                cu ochiul scos.

Hai Ku - Mine peste muntele Fudji

Capul meu cade
pe
maşina de scris
....
fruntea de rînduri mi-e plină

Cîntec de trecut strada

Ce grea a fost strada pe care m-am culcat!
Sufletul meu a umplut perne cu pietre
cu şisturi bituminoase –
şi în oase
a curs cu măduvă de lătrat.
Ce greu era semaforul de treceri pe roşu
în chinuri năştea el culoarea verde!
Ce aglomeraţie pe zebră
pe rinocerul ce-a refuzat
plimbarea duminicală
pe acuzatul
cu mîinile electrocutate în poală
şi o femeie care ieşea şuierînd
din amintirile tale
ca x y din algebră
ca publicul evacuat din sală.

Ce grea era strada, mamă, pe care m-am culcat!
Ce trist trombonistul
        care lega trotuare
cu arpegii sfîşietoare
        do-mi do-re-mi fa-fa-fa

Maşinile grele – ce multe se adunaseră
        şi ce discret – mă călcau
                                triburi barbare
                        avînd de păscut
                de luat femei
            de hrănit o Asie mare
        cît un început de iluminare
Ce greu era episodul care cădea din televizor
ca o halteră mondială pe un particular picior

Mi-aş fi aşternut pămînt de-aş fi crezut în stele –
aş fi dormit străzi şi bulevarde de-a rîndul
pentru că
        domnilor, da,
            eu am făcut sfertul de secol
în oraşe fără părere de rău.

Ce greu era corpul tău
în mişcare
prin
dragostea mea
copilul meu
Strig
din nou după tine
cu toată singurătatea de care sînt în stare.

Jocuri prea multe jocuri

Zile de-a rîndul am trecut pe bicicletă
Nopți foarte scurte mi-am făcut din tine
punte şi dunetă.
Am jucat popice cu tartorul popicarilor şi l-am ras
— Eşti mare, tinere – şi m-a bătut pe spinare
ca pe o balenă decolorată de soare
Am urcat unsprezece etaje mai iute ca ascensorul
Am sărit de pe balcon şi m-am prins în brațe:
— Ce faci prostule? mi-am zis
Am scris cărți nesfîrşite
despre adaptarea la mediu
despre kilometrajul tandru între pat şi televizor
şi am fost singur pe mii de pagini.

Am fost şi plictisit
  zile de-a rîndul
        bruna bicicletă a stat răsuflată
  întoarsă pe burtă, fără-ntrebări
la marile răspunsuri de la o vîrstă cochetă

Am fost şi enervat nopţi lungi
  şi ţi-am plîns pe ţîţe
    între braţele sufocante
  pentru nimic în plus
la sentimentul meu de tine
Am furat
  popicele popicarilor
n-am luat
  nici un bilet pe tramvaie
am fugit cu apa-nsetaţilor
    şi am făcut baie.
Dar ce n-am făcut, Maria, ce n-am făcut!

M-am răsturnat – cuprins de o grozavă lingoare –
pe scut, în faţa oglinzii în care te fardai.
Mi-am tăiat un picior un nas şi-o ureche
am fost duminica în Cişmigiu
cu soldaţii subretele
i-am cumpărat bretele lu' Iordache cel şchiop
i-am dăruit panglicuţe Agripinei
am învăţat lîngă plutoanele de percuţie din top
conga fox-trot bee-bop.

Am fost şi demodat cu pielea mea glasspapier tandru
pe luciul tău de chiparos şi palisandru.
Am zis-o bine, bre,
am fost, nu-i aşa?
şi voi fi hi hi hi...

— Prea multe jocuri, iubito, acum în plină zi –
aş vrea
să plîng ceva, să-mi fie foame de pămînt
deschid numai
mutra găurită cu dinţii şi cînt:
— Bibilică
Tribilică
Bismark
Trismark
Bine-ai venit, naşule
da
trine-ai venit!

O femeie frumoasă la fereastra unui tren paralel

— Dați-vă mîna! spune arbitrul.
Trenurile se pun în mişcare.
În cele ce urmează nu există nici-o salvare
pentru cei care pleacă spre două războaie mondiale
decalate în timp.

Iată o femeie frumoasă făcută pachet
de mişcarea trenurilor paralele
făcută pachet între: compartiment şi fereastră
                fereastră şi fereastră
                fereastră şi compartiment
        de unde eu
cel care acum o admir
mă îndepărtez – fără ca ea să ştie
                                        că se îndepărtează.
Cînd unul
cînd altul
        din trenurile paralele
        se decalează-ntre ele

femeia frumoasă.
Cineva cu pălărie şi servietă trece prin fața ei
ca pe lîngă un semafor părăsit.
Altcineva îmi cere mie o țigară.
— Dați-vă mîna! spune arbitrul.

Dar ea din lumină nu va întinde niciodată mîna
întunericului din mine.
Ea care nu vede nimic.
Eu care văd totul şi rețin totul (pînă la capăt!)
Asta este, bătrînilor!

O femeie frumoasă în trenul de Craiova.
Eu trăgînd piedica memoriei în trenul de Galați.
Eu liber să strig:
– Am pierdut-o pe Euridice!
Eu cu o înaltă fidelitate a ideii de libertate...

Ah, dacă aş izbuti să îmi aduc aminte
cum s-ar fi putut s-o cheme!

Comunicat

În timpul ultimului război
au aruncat un paraşutist.
Nu se ştie dacă paraşutistul era beat
dacă aviatorul era trădător
dacă planul nu fusese schimbat
dacă însuşi Statul Major nu-nnebunise
Important e că s-a rătăcit un paraşutist
în decursul ultimului război
Paraşutistul avea o paraşută care avea un număr
dar nu se ştie dacă numărul avea şi el un paraşutist
sau dacă paraşuta avea numărul celui care-şi
pierduse numărul în decursul ultimului
război.
S-a aflat că:
el a căzut într-un copac
el a căzut pe o casă
el a căzut pe o iarbă
el a căzut în singura groapă a cîmpului
minat

el numai a căzut
şi dacă el a căzut
nu se ştie cine a fost primul: numărul
sau paraşutistul
dar sigur e că: locul pe care vîrful
sau tocul pantofului său
s-a iscălit
e un loc cu-ce-rit!
Paraşutistul şi-a dat foarte bine seama de eroare
dar n-ar fi putut spune dacă eroarea îi aparține
eroarea nu-i aparține
eroarea fusese programată
eroarea fusese corectată
şi în acest caz dacă el era trecut la pierderi
el era trecut la misiune de luptă
el era top secret
sau pur şi simplu el pierduse războiul
anticipîndu-l printr-o regretabilă
(fericită?) eroare
sau pur şi simplu războiul pe care-l anticipase
avea să ajungă aici atras de mirosul
iscăliturii sale pe:

copac
casă
iarbă
groapă
sau căzătură
sau pur şi simplu nu se mai putea sfîrşi nimic fără
paraşutistul care
dacă nu era beat
dacă aviatorul nu trădase
dacă avionul nu-şi mîncase Statul Major
picase atunci din cer
ca şi cum nimic bun nu
s-ar fi întîmplat.
– Dumnezeule! (se presupune că ar fi spus el)
Doamne Dumnezeule! (ar fi strigat paraşutistul)
spune-mi, cine o să salveze războiul?

– Eu – se zice că ar fi răspuns nimeni.

Mîncătorii de trenuri

Numai locomotive care pleacă
Numai locomotive care dispar
Au curs tone de lacrimi pe fiecare traversă
a plîns din focar tînărul Stevenson
pînă ce s-a stins şi Grand Pacific
dar le-au gîndit
        le-au montat
        le-au dat drumul…
Numai locomotive care dispar
— Arată-mi şi mie – strig îngerului marfar
        aisbergul ăla terestru
        marele gol de pămînt
        maşina aia de tocat
în care cad
        şi trenuri poştale
        şi trenuri de plăcere
        şi unde dispar
                şi unde dispar
                toate femeile

care au strîns măcar o dată
                în brațe
zilele în care ne-am iubit…
— La ce-ți trebuie să ştii? mă întreabă sinistru
şi dă din capul lui ca un samovar.
— Arată-mi şi mie, îngerule de pază –
să plîng şi eu pe colții de mamut
ai bielei manivelei pistonului roții
sub care s-au sfîrtecat în zadar
atîtea femei
atîtea rochii…
La care samovarul rîde
şi cu unghia îmi crapă ochii:
— Na, satură-te! îşi deschide el gura lui
          marea mîncătoare de aer
        prin care se mai poate zări
          într-o ultimă înghițitură
      marea linie a orizontului
clefăind.

Marco Polo la Amsterdam

Au legat Atlanticul de burta corăbiilor
şi l-au dus la poli.
Au legat un beduin de coada cămilelor
şi au adus pustiul pînă la uşa din dos.
— Să ies… să nu ies… n-am încredere – zice
contabilul bolind lîngă chitanța Saharei
Băi şi canalizare – linie
Umbră pămîntului – linie
Mă mai fac eu bine? – linie
Au legat un cerc de patru capete
şi cercul pleacă în voiaj de nuntă cu cvadratura.
Au legat o femeie de un bărbat
Şi i-au dus la menajerie:
— Maimuță!
— Vaimuță!
— Vai mie!
— Aş ieşi da mi-e frică – zice sufletul contabilului
pe masă, lîngă lumînare.

Au legat un război „sfînt“ de coada cometei
şi i-au zis:
— Înconjoară pămîntul!
Au legat nişte cuvinte de colțurile gurii
şi au deschis-o
„E întuneric“ au zis
„Mi-e foame“ a răspuns gura
„Doamne, da-i tare-ntuneric!“
„Mi-e foarte foame“ – le-a răspuns ea.
— Doamnă, aşa ne ducem cu toții – decide şeful contabil
consolînd văduva cu acte în regulă.
Am venit – linie
Am văzut – linie
Am învins.
Sigur – şeful are şi el o familie
Despre socotitor s-a dus buhul că se înmulțeşte
Marco Polo a văzut toată Asia
şi a dat-o mai departe.
— Dar pe el cine l-a dus acolo?

În aceeaşi ordine de idei
tot eu eram – mai an –
niscai negustor venețian
picat în zi de tîrg, colea, la Amsterdam.
Cînd m-au încolțit
doi negri gealați
şi un cuțit:
— Luați domnule – m-au implorat cu buzunarele pline –
luați domnule o călătorie
prima dată e gratis
prima zăpadă e bucurie
prima japonie prima chină india-ntîia
luați dom'le fie-vă milă, gratis, ce dracu
sînge pe zăpadă vă dăm roşu pe hîrtie
(bagă-i lu domnu în buzunar, fraiere)
că uite stă iarna să cadă
că – zice unul – păcat de bogăție
că – zice altul – ne ducem cu lume cu tot
şi ne ia dracu şi pierim
într-o magazie.

Căpitanul Roberto

Uneori ți-aminteşti de căpitanul Roberto.
Chiar atunci – un fel de fată blondă
face ochi ca mîțele
şi se întinde ca un chewing-gum
spunînd:
— Ştii? L-am visat pe Căpitanul Roberto...
chiar atunci telefonul sună războiul
celor care te iubesc
celor care te anunță
                proaspăta lor viziune despre
                căpitanul Roberto.
Bat la uşă vecinii cu formă isterică:
– Naiba să vă ia cu căpitanul vostru Roberto!
— O să vă dăm afară, ascultă aicea!
Nu apuci să le zdrobeşti nasul de uşă
că bate şi telegraful – împuşcînd steagul hîrtiei
cu linii şi puncte:
                Dragul meu stop amintit Roberto
                Stop aşa cum spuneai stop tata stop

Chiar atunci se cîntă pe toate meridianele
cu voce caligrafică
a doua scufundare a Titanicului.
Fata blondă
se agită ca o călimară goală:
— O să-i salveze! Nu-i aşa că
o să-i salveze?!

În clipa aceea realizezi că nu
te gîndiseşi la el – la căpitanul Roberto
şi ieşi fluturînd pe uşă, pe fereastră
prin mormanul de martori
şi te arunci înflăcărat pe telegraf
— Eroare, tată, eroare! (scriu şi bat)
E vorba de Van der Graaf!
    Chiar atunci pisica blondă
    îmbrăcată pînă în dinți
    ca un aviator de război mondial
    te bate pe umăr şi rîde
    închizînd un ochi criminal:
    – Nțeles, căpitane! Fie şi Van de Graaf!

Radiografia

N-am ştiut – spun acum – n-am ştiut
că există un ochi în tavan
urmărindu-mă
          dansînd
                strîns îmbrățişat
cu femeia devenindă iubita mea
la orele mici ale dimineții de vară.

Îmi amintesc – zic însă – îmi amintesc
aerul fiert
aerul îndesat în cinci
simțuri ghintuite. Îmi amintesc
vînătorul cu pană la pălărie
ascultînd pe acoperişuri filmate
        fîlfîitul stelei polare
        creşterea copacului
        trecerea timpului în
camera aceea ca un interior de pasăre
        cu gîtul tăiat.

N-am ştiut – nu vreau să fiu ştiut
că există un ochi în tavan
urmărindu-ne
dansînd
strînşi, îmbrăţişaţi
ciudaţi bărbaţi şi ciudate femei devenindu-şi amanţi
spărgînd
cu botul ascuţit
coaja ceasului:
— Mîine!
– Minţi!
– Jur, nu, mîine!

N-am ştiut – îţi repet – n-am ştiut
că te mai ştia cineva cu dorinţi
cu îndemnuri fierbinţi
cu ţeasta frîntă nucă de perete:
— Sus, sus, pe parapete!

Mi-ar fi plăcut să uit ce-i şopteam pe de rost
la ureche (învăţat, comentat, aprobat, parafat)
femeii cu care urma să mă culc:

mici istorii ce dragoste şi dispreț
mici cuvinte porcoase
mici silabe care nu duc nicăieri
(nimburi, iradiații blînde, bani cristalini
fără forță de cumpărare)
Aş fi vrut eu să cadă o pleoapă de var
în noaptea dimineții.
Aş fi visat eu să nu m-amintească duşumeaua-pereții
aş fi vrut să stea scris acolo
jos
pe covor

S O M N   U Ş O R

Locuitorii străvezii (ora trei)
Locuitorii nebuni (ora patru)
Locuitorii vii ai caselor umane
ora cinci se udau străzile
aeru' se respira pe felii
unii scoteau de din gît din faringe
cîrpe de aer, bureți şi hîrtii.

Şi nici un suflet n-a vrut să dea cu apă
peste o întîmplare cu spadă şi capă
Iar îngerii electronici din dormitor
susțineau pleoapa prea plină pe ochiul domniei lor.
Aş fi vrut eu să nu ştiu cum urca dimineața
cu frîne subțiri pe trotuară
cum prin poarta ferestrelor
începea să lucească un cer inflamat
ca o radiografie dentară.

N-am ştiut – îți strig, îți cred – n-am ştiut că ai fost
sub văzul camerei viu de impresii
n-am ştiut să fi rămas alături de mine
mai vie decît rîsul gîndului meu
gata depusă în raft în sertar în incubator
ou femel
început nesfîrşit de ecou.

Gură, de ce nu i-ai spus tu:
– Ieşim să ne plimbăm?
Inimă – tu-n paişpe colțuri sîngerînde
lipită de coastele ei tandre flămînde

de ce n-ai țipat tare:
– Afară e bine, afară e răcoare?
Cum n-ai ştiut tu cap – să fii
decît martorul ponosit al unei fobii?

Şi-atunci a trecut prin calcule o cometă.
Astronomiile de buzunar s-au deschis
la roiurile efemere, decăzutele de sentimente.
Uşile au deschis ferestre.
Casele au ridicat pălării cu vînător
iar scaunele au scos patru picioare moi
împotriva ochiului ascultător
din fruntea camerei:
– Deşurubați-l, nebunilor!

Iar unul din cheflii
chiar a luat o scară
a urcat şi
l-a deşurubat

– Ah
am strigat aruncînd toate
zidurile pufoase de pe mine –
Cine
a pus
ceasul ăsta de aur în patul meu?

Cocktail Tango

Deodată descoperi o urmă de pantof
pe turul pantalonilor.
În caz că jucai şah descoperi că
ai fost făcut mat de la prima mutare
În caz că aveai două valize vine un hamal la tine
şi ți le ia:
— De ce să le ducă conaşu'?
Dar tu zbori noaptea spre Africa
Dar trenul fluieră ziua în gara triaj.
Şi aşa descoperi pe aceeaşi pereche de pantaloni
a doua urmă de pantof.

Pe cine ai supărat?
Pe cine ai mîhnit
cu destinul tău de pantof dezlipit?

Ajuns la destinație
războiul s-a terminat.
Totuşi ți se dau pistoale cu doape.

Brusc creierul tău face tic-tac
        memoria ta loveşte abacul
        dinţii tăi morţi sparg zadarnic
                o fiolă amară
Zile de-a rîndul
Pantalonii tăi
laudă noua medalie.
Zile de-a rîndul
necunoscuţii
numără secundele dintre
etajele mari şi gazoanele mici.

Şi iată că vine chelnerul cu masca pe figură
şi-ţi oferă o sticlă veche de cocktail
şi-ţi oferă un tirbuşon de argint
şi urletul lui face pui în patru vînturi:
— Caaadeeee!

Dar tu bei pahar după pahar
şi lumea se-mbată.

Gunoi aurifer

Mamă, cît gunoi aurifer
între ventricol şi auricol.
Mamă, cîte declaraţii de dragoste
între sistolă şi diastolă.
Cît de hîrşîit este trupul meu
între cărămidă şi cărămidă.
Cît de rîzătoare este litera mea
care mă îngroapă de viu…
— Scoate o lacrimă! strig ochiului
Dar se lasă între mine şi el
o perdea de nervi.
— Scoate un sînge! strig înfuriat inimii.
Însă vine mama
de sus
cu un lighean clipocitor de secunde:
— Varsă fiule, varsă tot!
Hai!
Întîi scalpul şi marşul funebru
întîi beregata şi duioasele sentimente

întîi dinții-ncleştați şi discursul de adio
întîi bandajele şi amintirile
din clipa-n care ne văzu…
Iată
îmi crescură dioptrii pe ochi
îmi crescură electrozi pe frunte
rămîn descurajat
între gură inimă ochi
şi restul sufletului
Recitind memorii din vid:
„Cum! Cînd lumea mi-e deschisă a privi…“

Ghiorghi Mâzgă

Să pleci la drum nedormit neaerisit
pavilion de vînătoare în care stăpîna
a îmbătrînit de dragul amanților.
Contorsionista Clotilda între linii să se aşeze
ca un semafor nefericit.
Să cazi dintr-un sentiment ascuțit
pe obrazul proaspăt ras al unui cuțit.
Între secunde moartea să se întindă leneş
Maestrul să se aşeze la pian
Să fii tînăr şi aşezat
dar cu sufletul de Stan & Bran
şi o pisică să tragă enervant de corzile pianinei.
Cineva cu ochi de pisică să se lege de coada trenului
ca un mariaj cuminte
de un apartament cu maşină.
Publicul să tragă în pianist.
Trenul să tragă pf-pff în gară.
– Cum te cheamă?
– Mă numesc Ghiorghi Mâzgă.

– Ce-ai în oală?
– Carne ouă lapte brînză pentru jupînu.
– Şi unde te duci?
– Într-un oraş de la țară.
Asteroid
foarte greşit să cadă pisica din policioară.
Iubitule
te iuubesc – să-ți spun iubita.
Aaplaudați – țipă spectatorii.
aaplaudăm – răcnesc dirijorii.

Trenul să-ți ceară politicos un stilou
şi să-ți scrie pe coaste
e vară.

Patimile după Petrarca

Cu brațele pline de frig
coboară din trenul unei cămăşi de forță
timpul arzînd.
În urma lui, ca o legătură de chei
răsfirată
vin călătorii marilor depărtări
cunoscătorii vinului de Malaga
şi respiratorii de eter,
coboară clienții şi mandatarii
marilor descoperiri geografice
țopăie ritmic cîntăreții la trompetă
şi alunecă pe cheiul trist al peroanelor
îndrăgostiții de pe
balenierele disperării.
Cel mai la urmă
bondoc şi murdar şi udat
de aburii căzuți din țevile duşmane
vine tîrînd un cufăr de fier
care pare că-l tîrăşte el

pe el, pe
ultimul muşteriu al expresului.
Timpul arzînd se opreşte brusc.
Timpul arzînd îşi îmbrățişează
iubita
scurt
nervos
iubita
care-i aduce flori de plastic
într-o teacă de argint.
Dar gura ei – întinsă ca o marmeladă
spre gura lui –
nu primeşte decît
o muşcătură de ger.
Cîtă larmă, cîtă euforie, cîte urale
cîtă fericire, cîtă revedere, cîte fluierături,
cîți călători care-şi îmbrățişează
mama nevasta iubita copila sau nimica –
în timp ce
pe sub balcoanele gării
cel mai negru cîntăreț la trompetă
suflă cu obrajii lucioşi:

„Happy birthday to you!“

Timpul arzînd
şi iubita lui
urcă fiecare în aceeaşi maşină
fără marşarier.
– Dă-i drumu’! Dă-i drumu’!
urlă de sub tapițerie o voce
fără şofer.
– Unde pleci?
– Unde dracu pleci?
bate în geam
cel mai vesel chefliu
detaşat temporar
pe trenuri electrice.
Mîna timpului arzînd se stinge
pe coapsa ei enervată
Maşina începe să dea din roată.
— Cu cine dracu pleci?!
şi aruncă după el cu trompeta
şi aruncă după el cu suplimentele de viteză
şi aruncă după el cu sticle goale

în care parcă s-au înecat
toți îndrăgostiții
de pe balenierele
disperării.
      Dar maşina pleacă
                        iată
                              a plecat…
Brancardierii îşi fac semne timide din borte:
— E timpul? Ce ziceți, e timpul?

         Prin aer se porneşte o ploaie nevăzută
         cu bile
doborînd popicele
                  călătoare
                  băutoare
                  cîntătoare la trompetă.
— Brancardier! Brancardieri! se sufocă
individul cauciucat.
— Brancardier! țipă cu gura plină de aur
căutătorul de diamante.
Bilele nu iartă nimic.
Brancardierii ies.

— Eter, eter, brancardier!
gîfîie anaerobii.
Dar brancardierii nu iartă nimic.
TOATE POPICELE DOBORîTE
100 DE PUNCTE
O BILĂ ALBĂ!

În sfîrşit, iese din gura gării
tîrînd un cufăr de fier
muşteriul murdar bondoc şi mizer
cu haine de împrumut.
Calcă grațios printre cadavre
şi nu se încurcă în prostii
cînd constată
sub ochii publicului spectator:
— S-a dus Polul nord!
– A murit Sahara!
— Duşi sînt îndrăgostiții!
— Sparți toți ochii de pe obrazul observatoarelor!
— Terrrminat cu cîntăreții la trompetă!
— Doamnelor şi Domnilor
să-i dăm drumu'!

În acelaşi timp
timpul arzînd
desface tapiţeria
şi strînge călduros
mîna care i se întinde.
Apoi, tot el îşi îmbrăţişează iubita
care-l îmbrăţişează
şi toţi trei izbucnesc în rîs:
— Nu-i aşa (afirmă ei hohotind
dînd cu pumnii şi cu picioarele rîzătoare
în pereţii hermetici)
nu-i aşa că moartea, tîrîndu-se obosită
după o femeie tînără
n-ar izbuti niciodată s-o ajungă
dacă nu i-ar striga cîrciumarii
torţionarii
împăraţii decapitaţi:
– PRINDE-O, MĂI!

Muşteriul bondoc şi mizer şi puturos şi greoi
loveşte chiar acum cu degetul în zăvoare.
Zăvoarele cad.
Muşteriul desface capacul
Muşteriul îşi expune marfa:
        întunericul gros şi lichid
        al ultimului tunel.
Atunci încerc disperat să prind în ultimul moment
mîna care disperată a încercat să mă prindă
în ultimul moment
pe cînd întunericul se răceşte şi se solidifică
lipindu-mi în urechi
o tăcere de piatră
„Ah, se revoltă şi gura mea brusc astupată,
e… vorba de… o greşeală… nu-i aşa?
e vorba de o greşeală!
Nu eu – trenul!
Nu eu – cămaşa de forță!
Nu eu – liniştea de funingine!
Nu eu carele numai
vreau să cumpăr!

E o greşeală!
Nu pot fi eu tocmai eu – cel care surzeşte
care orbeşte
care-şi aude inima încetînd
care-şi vede inima căzînd!
Aprindeți lumina! Lua-v-ar dracu, aprindeți lumina, lumina!“

Pe Strada Fatală

Ai visat să pui timpului manivelă
Fericirea a visat că scoate ouă
Pasărea Rock a visat că iese din ou
sub ochii sub gura nesfîrşită
a sanitarilor
care fluturau targa:
— Acum! Acum! Omoară monstrul!

Ceasul a visat că se opreşte
Pe strada orei fatale
Timpul a visat că-i cerea o ţigară
Ai visat o manivelă mare
pe care mecanismele mici o certau plîngînd:
— Acum! Acum! Omoară monstrul!

Ai visat să fii cuminte modest somnolent
ochii tăi au visat să se-nchidă
peste scufundarea unui continent
pasărea Rock s-a visat translucidă

peste spitalul dement:
— Băi, fraților, monstru, monstru!
Ai visat să vizitezi un spital
Fericirea a visat că-şi cumpără garderobă
pentru îmbrățişarea femeilor de probă
Urechea ta a visat un porumbel capital
Gîndul a visat o idee belă
Timpul te-a visat manivelă:
— Monstru! Monstru, pe dumnezeul meu, dați-mi puşca!

Ai visat singurătăți teritoriale
trăgînd fermoarul gadinei Rock
Ceata sanitarilor te-a visat
ieşind dintr-o planşă umană
Timpul te-a visat meşterind ceva
la o fată bălană
Ai visat să pui timpului manivelă
şi să dai înapoi. Trebuia
să fi pus mîna pe un pietroi!

Februarie negru

M-au aruncat în stradă
(Nu mă aruncați în stradă – i-am rugat) –
Mi-au pus în brațe zăpada
(Nu-mi dați mie zăpada – i-am rugat –
ce să fac eu cu memoria voastră pustie
ce să fac eu cu această stradă pustie
pe cine să aştept
cu cine să vorbesc?)
M-au legat de o girafă în flăcări
(Nu vreau să merg cu maşina – i-am rugat)
M-au rostogolit cu scaieții
pînă cînd m-am făcut frate cu scaieții
(Nu mă lăsați singur – i-am rugat
cu scaieții ăştia care nu exprimă nimic)
M-au aruncat peste şinele agitate
de la căile ferate
(Nu mă lăsați să tai drumuri – i-am rugat –
care nu duc nicăieri)
Mi-au pus o lumînare în mînă

(„Umblă sănătos“ mi-au mai spus
„acum eşti liber“)
Şi-am coborît de bunăvoie
în strada de februarie
puțin mai palid puțin mai adus

Aşa călătoresc eu în noaptea unui miez de iarnă
aşa călătoresc eu între două îmbrățişări
nesperate
ca între două calde căldări.

Noutăți despre Euridice

Ce ghinion, frumoaso, cumplit ghinion!
Te-ai îndrăgostit – după lungi ecuații
după lungi tribulații
în care te-ai frecat de toți tatuații –
acum şi de omul frigider
cel de te mîngîie înfrigurat şi de fier
şi care te pătrunde
prin bucătării rotunde
cu falusul lui de ger.
Ce-ai făcut, proasto?! Cum i-ai deschis uşa?
Cum de-ai căzut atîta de jos?
Ce-am să mai cînt despre tine
pe coale veline
în zile senine?
Cum să mai trăiesc lîngă frigider?
Cum să mai pun laptele ouăle vinul în frigider
fără să plîng fără să zbier
de ce e atît de frig în frigider?
Ce e becul ăsta cînd deschid uşa şi nu te găsesc?

Ce e groapa asta adîncă în metrul lui cub?
Dați-mi, vă implor, un punct fix: un termostat, un şurub...
Domnule cu pălărie!
  Obosesc!
        Mă opresc!
                Nu mai pot să cînt!
De ce tocmai în frigider atîta pămînt?

Am tăcut m-am întors te-am pierdut
în fața ieşirii
şi-am fost scos la plimbare cu dricul.
Tu
  te-ai rătăcit şi mai tare
  te-ai iubit, nu te-ai mai fi iubit în continuare
în compartimentul de foarte înaltă refrigerare.

Duelul

I

Iată locul acțiunii:
        toboganul ascuțit ca o lamă
        zidul morții ca maxilarul sfărmat
        roata mare pisînd monoton
                al 99-lea cap.

Iată subiectul acțiunii:
        S-au depărtat cu urechea ascuțită
                ca un creion mecanic.
        Ne-am apropiat pînă cînd sînul tău
                s-a certat cu pieptul meu.

Iată cuvintele acțiunii:
        Moarte motoare roată ratare carte
        cotoare Perpedes Apostolescu
        Lapte gros...
— Să vă zic eu cum s-a întîmplat! se repede iarba.

Ei doi aveau o singură spinare
patru picioare
două prelungiri de fier
ca mînerele nemernicei maşine de tuns.
Ei doi au făcut zece paşi
s-au întors şi au tras.
— Ah – suspină arbitrul ducîndu-şi gura la tîmple –
prea mult doi bani de plumb
pentru o singură puşculiță!

II

Ascunsă în haine de lucru
mulțimea a văzut, a ascultat, a constatat şi
a uitat duelul.
A rămas deschisă în vînt
numai gura lumii
plină de pămînt...
Ah, gura lumii
gura lumii
fastuoasă iubită
bine rîzătoare

frumos clămpănită,
la vremea ta au curs din cireşi
invidioase toate cireşele.
Nici-o femeie
nu îndrăznea de răul tău
să îşi ridice poalele.

Unde-s dinții tăi cei frumoşi?
Iată, s-au scuturat!
Unde-i soarele limbii fierbinți?
Iată, s-au încărcat!

Şi totuşi a fost cineva să-şi amintească
doi bărbați cu puştile înfipte-n pămînt
aburind visători
în aşteptarea parcă a cîinilor de vînătoare.
Şi totuşi a fost un ochi pe a cărui sticlă
să se arunce cu vopseaua verde a puştii
cu seva leneşă a vînătorilor
aburind pe țărmul iernii...

Ah, unde-i carabina cu care a sfîrşit Hemingway?
Iată, s-au descărcat!

III

Urc scările la două minute după dezastru.
Țevile s-au spart şi plouă cu apă caldă.
Fereastra deschisă confirmă
frica ei de a trăi
o mare nenorocire.
Un înger se dă în lipsă cu capul de pereți.
Mintea mea țopăie pe discul uzat al absenței:
„Patefon eufon sau laringofon omofon?“
„Îngerii sîngerii sau în ce rai ingerai?“

Deschid ochii într-un autobuz mirosind
a aspirator scuturat.
Sus – ploaia gata să grebleze oraşul.
Jos – străzile cu pietre în mîini.
Sus – un geam prin care treci nu se sparge.
Jos – o femeie cu care trăieşti nu te recunoaşte.
*En garde***!**

Dar cum să uiți mîinile astea care ți-au făcut
sînii frumoşi!
Cum să acuzi gura asta care ți-a dat
cuvinte coapte!
Sau gîtul ăsta de care s-a sprijinit delirînd
ore şi zile de-a rîndul
memoria lumii...
Treci prin geam înainte şi înapoi
încăpățînat ca o santinelă.
El nu se sparge. El nu e.
Fierbinte ca un bolid
cuvîntul cade asurzind hîrtia poemului
*Allez***!**

IV

Gura mea nu mai poate rosti nici un adevăr.
Pentru ea realitatea e un cub încălțat.
Pentru realitate gura mea e o croitoreasă.
— Lasă dom'le, retina
să descrie lumina!

— Văd, zice ochiul, văd
ochiul adversarului pe o orbită staționară!
— Văd, zice ochiul, văd
sub ochiul adversarului un tub de fier ocupat.
— Văd, zice ochiul, văd
cerul ca un peşte de aur.
— Văd, zice ochiul, văd
cum mă îmbrățişează o ființă albă şi păroasă.
— Văd, zice ochiul, văd
cum aleargă spre mine un animal lunguieț, inelat,
cu o umflătură la mijloc.
— Văd, zice ochiul, văd
că şi noi ne-am născut înainte de a muri.

V

O să vină cineva cu un smoc de zăpadă
să ne dea foc.
— Ce zici – mă întreabă vecinul de iarbă –
pompierii ştie treaba asta?

VI

În momentul focului
o pisică alunecă pe acoperiş.
În momentul focului
o femeie se piaptănă şi face scîntei.
În momentul focului
un colonel dă cu regimentele de pămînt.
În momentul focului
spune doctorul lipicios:
— Poftesc să te consult.
În momentul focului
poemul ăsta vrea să se zică:
....
— Ce spui tu – îl întreabă cititorul
decăzut pe partea a şasea.
— Spun că ea doarme acum
în brațele vii ale altcuiva.
— Chiar aşa? Şi tu ce spui?
– Spun că urechea lui goală
îi ascultă gîndul intercostal.
— Chiar aşa? Şi tu ce spui?

– Spun că el aude un ritm
îndrăcit. Dar nu se teme.
Zice că e inima ei.
— Dar tu ce spui?
– Spun că n-am nici-o vină
că am iubit o femeie amorsată
care va exploda în brațele altcuiva.
— Nu zău! Şi ce mai spui tu?
– Spun că uneori e bine
să sfîrşeşti
sub formă de pulbere.

VII

Be my guest, Harwest!
Soyez câline, Clémentine!
Du bist schoen, Helmuth Schoen!
Aglomerația-i rece, foarte rece.
În inima drumului
se închide şi se deschide automată
inima mea batantă
bîntuită de automobile.

— Nu mai scîrțîi, bestie! țipă Perpedes
antrenîndu-se, asudînd, nemurind
pentru primul pas pe Lună.

VIII

– Dormi! Copile
te îndeamnă Insomnia
        luîndu-ți arma din brațe
        ridicîndu-ți ochiul
        la rang de discurs funebru.
O arsură în umăr vesteşte
        un început de aripă.
O maşină de iarbă descoase
        pernuța de sub cap.
Practicanții spun că au găsit în creierul celor
înghețați castele de gheață de forma literei V.
Nici în ultima clipă materia vie nu pierde războiul.
Practicanții au deschis multe cutii craniene pentru
a afirma asta cu siguranță.

Arbitrul culege de pe jos
arma fumegîndă
şi descoperă în pielea ţevii
şase ieşiri de rezervă.
El suflă duios în ţeavă
un menuet.
Secundanţii păşesc
pe Boccherini.
De bucurie
adversarul ciuleşte o ureche
şi latră la lună...
– Dormi dracului – spune moartea
crescînd
din pămînt.

IX

Am urcat apoi în viscolul lui Daumier
într-o istorie
de mîna a treia
— La urma-urmei – vorbeşte unul din călători
trenul ăsta e o maşină mică!

Trece unul pe creasta dealului
călărind o inimă:
— Uitați-vă ce maşinărie îngrămădită – zice el.
Un copil urcă pe melc şi sună din pinten:
— Înainte, miniatură!
Din colțul lui face ochelari
orbul de companie:
— Am văzut – zice el – atomii ca nişte piulițe
demente
în obrazul vărsat al celui mai mic mecanism.

— Mai departe, mai departe! chiuie moartea
biciuind o diligență în cer.

Cuprins